Ч. 253. Пятниця 25 (12) падолиста 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З хорватского сойму. — Конституцийна криза в Анґлії.

Ві второк перед полуднем зібрав ся в Загребі ново вибраний сойм хорватский. Ґалериї були переповнені. На улици перед будинком маґістрату, в котрім з причини перебудови соймової салї зібрав ся сойм, згромадили ся товпи публики. На площи Марка перед палатою бана уставила ся почетна компанія войска з музикою.

Перед приступленем до нарад зложив християньско-суспільний посол Кумісич правнодержавну заяву, в котрій запротестував против того, аби иньші хорватскі краї не були репрезентовані в соймі.

Таку саму заяву зложив в імени партиї Старневича пос. Акачич.

Президент із старшини відчитав королівский рескрипт, в котрім Монарх вчисляє ряд праць, які ждуть хорватский сойм, а відтак кінчить ся повідомленем, що відкладає сойм, позаяк в теперішній хвили нема більшости, з котрою правительство могло би працювати, а є надія, що проби в тім напрямі розпочаті принесуть успіх. — На тім засїдане покінчено.

В анґлійскій палаті льордів минувший понеділок був великим днем. Льорд Креве виступив сего дня з внесенем, аби палата приступила до другого читаня білю о праві „вета“.

В дискусиї над тим внесенем виголошено важні проґрамові бесїди, котрих ряд розпочала промова льорда Кревого. Він представив початок і цїлий хід конституцийного спору, котрого початки сягають ще зимової сесиї 1906 року, коли то палата льордів спинила вхід в житє закона шкільного Кампбель-Баннермана.

На запитане, що правительство гадає о проєктї предложеня спору обох палат рішеню народа при помочи голосованя, відповів льорд Креве також запитанем, а іменно чи палата льордів гадає, що то є відповідна дорога для спокійного розвитку законодавства.

Відтак забрав голос льорд Ленсдавн. Заявив він, що біль о праві „вета“ є несправедливий а до того зле викінчений. Творить він лиш недостаточну запору против вмішуваню ся льордів в справи фінансові палати послів. Закона же, який обмежував би права льордів в инших напрямах, палата висша, шануючи своє достоїньство, не могла би приймити. Правительственний проєкт криє в собі богато і то не видуманих небезпечностий. На бесїдника робить він вражінє тимчасового закона. Нехай льорд Креве скаже, кілько законів, яких бажала собі воля народу, відкинула палата льордів? Послїдних днів парляменту треба би ужити на розглянене внесень, які льорди самі предложать. Длятого бесїдник вносить відложенє нарад до середи.

Льорд Розбері заявив, що палата готова зложити свою справу в руки народу, але не дасть ся добровільно налякати лїберальному правительству.

Остаточно по промовах кількох бесїдників палата відложила свої наради до середи.

В заповіджених льордом Ленсдавном резолюциях містять ся слїдуючі провідні гадки:

Ріжниці поглядів що до законодатних заряджень мають бути полагоджені на спільнім засїданю обох палат, а о справах надзвичайно важних має рішати загальне народне голосованє. Льорди зрікають ся права відкиданя або змінюванє законів, що мають чисто фінансові цїли, однако коли би в тім виринули які трудности, то усуненем їх має займити ся спільна комісия обох палат під проводом президента палати послів.

В палаті послів вели ся наради рівночасно з нарадами в палатї льордів.

На початку засїданя повідомив палату міністер почт і телеґрафів о важних реформах.

Ель-Бруґ.

(З анґлійского — Уіди).

— Коли тебе будуть питати, Пальмо, ти не кажи нічого — казала їй мати. — Нехай випитують про що хочуть, ти не відповідай ні на що. Нічогісїнько, чуєш? Ні пари з уст. Тобі не можна говорити неправди, але тим більше не сьмієш сказати їм правду. Ти лиш мовчи, хоч би они не знати що робили або казали. Розумієш мене, моя ти потїхо?

— Певно що розумію — сказала Пальма.

Она була десятилїтна дитина, сильна і над вік висока; при тім струнка, жвава і гнучка, як бамбусовий пень в їх старім городї. Була гарна тою ясною теплою красою, якою сияють анґели на малюнках Павла Веронезе; цьвіт її лиця подобав на сніги в льомбардских Альпах, коли займуть ся сьвітлом ранного сонця, а очи мала темні, великі, що гляділи сьміло з під рівно зарисованих брів.

Она відповідала своїй молодій мамі просто: „Розумію“.

Її мати Сільвія Делябелля поглянула на неї в задумі. Такій слабій хиткій лодці она повірила всї свої сьвятощі і скарби.

— Житє твого батька у тебе в руках, — прошепотіла.

Пальма рушила головою. В її очах нетерпеливість, що немов то сказала: „І по що повтаряти те саме два рази?“ Она була мовчалива дитина.

— Моя ти найдорожша, не будь така поважна — шепотіла Сільвія Делябелля. — Ти ще дитинко, за молода, аби брати на себе таку тяжку журу; від неї щемить моє серце.

Пальма відсунула з очий своє гарне волосє. — Я мала —сказала— але сильна. — Ти можеш менї завірити, мамуню. Він усе менї вірить.

Она мала на думці свого батька.

— Я тобі вірю, серце, — сказала мати.— Аджеж ти такий малий спіжевий angiolino; ти, Пальмо, твердого серця. Коли тебе притиснути до грудий, ти якась штивна і студена, зовсім не така, як для него; ти єго більше любиш, Пальмо.

І нещаслива мати заплакала. Дитина почервонїла. Она не відпирала ся тої провини.

— То иньша річ — відповіла за хвилю.— Але я тебе також люблю, мамцю. Лише ти хочеш, аби я се сказала, а менї якось ніяково про се говорити. Про такі річи не треба говорити. Они летять ген-ген глубоко —десь дуже а дуже глубоко.

— Ти якась чудна, дитино — сказала мати зітхаючи. — Я не можу зрозуміти тебе. Ти за богато наслухала ся сумних річий і чула не одно надто може незрозуміле на твої лїта. Тобі треба би ще бути безжурною як ягнятко і скакати весело ніби молода коза.

— А їх вішають на цьвях і калїчать на смерть — сказала Пальма.

Она бачила їх повішаних оттак в темних як печера склепах на старім місті, а їх жалібне блеянє звеніло їй ночами в ухах і в повітрю она зачувала запах крови. Через те она не брала ніколи до уст великодного баранця, анї не їла козини на Зелені сьвята.

Мати усьміхала ся добродушно, але батько своїм лагідним, поважним голосом сказав: Добре робиш, моя мала потїхо.

Було то ще за добрих часів на Ґалярате, за днів, що так давно вже минули для Пальми і її матери, ще перед увязненем Лелїя Делябеллї, коли они всї жили разом в старім домі з тринайцятого віку, при площи, що в давнину називала ся площею Паскі.

Делябелля був чоловік молодий: він оженив ся вчасно з гарною, але не надто розумною дівчиною; по ремеслу був адвокатом, але всїм серцем, душею і розумом жив для добра простого люду і працював над наукою будуччини. В Ґалярате любили єго несказано, а єго струнка стать, миле лице і голосна срібна бесїда звістні були скрізь по цілій Льомбардиї. Одної нещастної днини власть звернула своє ухо на ті єго прилюдні промови.

Було се засів, коли Франческо Кріспі наслїдував своїм зьвірским, нікчемним способом проскрициї Суллї. Заведено всюди воєнні суди, по вязницях томили ся сотки людий, що не прогрішили ся нїчим, крім горячого бажаня правди і волї. З ними пішов під клюб Делябелля під звичайним закидом, що сіє клясову завість і бунтує проти власти. Ось чому єго жінка сказала до доньки: „Не говори нічого, ні правди, ні неправди“.

Належитість за телеграфічні розмови між Парижем а Льондоном знижено до половини (з 8 на 4 шилінґи), а ведуть ся наради над зниженєм належитостий від депеш у всіх головних державах Европи.

Відтак президент міністрів Аскіт вніс резолюцию установлюючу три дни на наради над буджетом.

Спротивив ся тому іменем опозициї Чемберлен. На его погляд внесенє Аскіта доказує трусости правительства супротив консерватистів. То шкідне і тим небезпечнійше, що подиктоване провідником Ірляндців, Редмонтом.

Міністер скарбу Льойд Джордж заперечив твердженю делких часописий, що льордам відойме ся можність висказуваня своїх гадок.

Будучі вибори раз на все спинять відкидуванє буджету палатою льордів. Дальше згадав бесідник о сьвітлім економічнім розвитку Анґлиї при теперішній цловій свободі. Тепер приступає правительство до дальшого заосмотреня 200.000 старців і убогих і зробленя з них державних емеритів. Правительство має навіть средства, аби два міліони робітників забезпечити на случай безробітя. На другий рік правительство переведе обезпеченє 15 міліонів робітників на случай недуги.

Відтак дуже остро накинув ся на анґлійску аристократию і сказав між иншими: „Жменя француских авантурників з Норманднї позбавила свого часу властителів ґрунтів і завела в Анґлиї „податок від померших“ в висоті 100%. В той спосіб повстала анґлійска аристократия. Раз мусить запанувати справедливість, як для палат так і для бідних хатин“.

Резолюцию установлюючу три дни на буджетову дискусию, принято 216 голосами против 38, почім палата відложила всі наради до слідуючого дня.

Новинки.

Львів, дня 25-го падолиста 1910.

— Іменованя. Є. В. Цісар надав звичайному професорови на львівскій політехніці дрови Пляцидови Дзїзіньскому титул і характер радника Двору. — Є. В. Цісар іменував першого прокуратора ad personam Івана Шерфа в Сяноці першим прокуратором в Самборі. — П. Міністер справедливости іменував радника суду краєв. в Станиславові, Волод. Дукета, прокуратором в Сяноці.

— З зелїзниці. Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: З днем 1 грудня с. р. отвирає ся на шляху Львів - Підгайці поміж стацями Вовків і Біле в кільометрі 740 пристанок Полюхів малий для руху особового і пакункового. Продаж білетів буде відбувати ся в поїздах. Пакунки буде принимати кондуктор в поїзді за оплатою належитости в місци призначеня. По відбір пакунків наданих до пристанку Полюхів малий треба зголошувати ся до кондуктора ведучого поїзд зараз по приїзді поїзду.

— Споживно-господарска Спілка у Львові. Дня 9 жовтня с. р. заресетровано „Споживно-господарску Спілку“, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, якої задачею буде удержувати молочарню і давати не дорогий харч. Коли зважимо, що самої української академічної молодїжи, котра творить головний континґент таких молочарень, є у Львові понад 1000, то стане очевидним, що се вже крайний час заложити свою молочарню. Формальности вже полагоджені, а дальший хід справи залежати-ме від самої суспільности. Чим скорше збере ся відповідний капітал, тим скорше зреалізує ся наше діло. Тому звертаємось до нашої суспільности з покликом: Вступайте в члени і єднайте як найбільше членів для нашого товариства. Уділ вносить 10 К, який можна сплачувати ратами, вписове 1 К, порука двократна. Один член може мати більше уділів. Гроші просимо слати до Тов. кред. „Днїстер“ на книжочку вкладкову ч. 7106. — За управу спілки: Ол. Охримовичева, жена адв., Юліян Мудряк, інжінер, Йосиф Максимович, урядник „Днїстра“.

— Загальні збори філїї „Руского Тов. Пед.“ в Станиславові відбудуть ся дня 10 грудня с. р. о год. 3·30 в комнатах тов. „Руска Бесїда“ (Голуховского ч. 4) з слїдуючим порядком дневним: 1) Відчитанє протоколу з попередних загальних зборів. 2) Звіт секретаря з діяльности виділу. 3) Звіт касиєра товариства. 4) Звіт управи бурси. 5) Звіт комісиї „Підприємств Р. Т. П.“ 6) Звіт контрольної комісиї. 7) Вибір виділу. 8) Вибір контрольної комісиї. 9) Внесеня і інтерпеляциї. — За Виділ філїї Р. Т. П. в Станиславові: о. інсп. Павроцкий Вас., містоголова. Чайківский Юліян, секретар.

— Дрібні вісти. Зима розгостила ся на добре а сніг від кількох днів паде у Львові безнастанно і так засипав місто, що майже вже спинив комунікацию. Вагони трамваєві ледви ще з великим трудом можуть курсувати і розминути ся з кінними возами, котрим гори снїгу усипані серединою улиць не дозволяють туди їхати. Дахи від величезної маси снїгу мало що вже не ломлять ся. Що й на провінциї снїг засипав многі місцевости, о тім нема й сумніву, але поки що не наспіли ще о тім вісти. — Як доносять віденьскі ґазети має краєва оборона одержати такі самі синяві польні мундури які вже має армія. — В Рукомиши коло Бучача єсть на продаж 200 моргів землї в дуже гарній околици над рікою Стрипою. Земля дуже добра, а надто є свій камінь на будову і ліс. Зголошуватись в Рукомиши на обшар двірский. — Львівска політехніка мала минулого року шкільного 28 звичайних професорів, 9 надзвичайних, 22 доцентів. звиш 100 асистентів і 1660 студентів.— В Годовици коло Наварий появила ся минулого четверга, нинї тиждень тому на тамошнім лагіньскім приходстві коло его огорожі якесь ясне сьвітло в виді зьвізди і сьвітило цїлу чверть години. — З реставрациї Тапенбавма в Ринку ч. 7 вкрадено пальто вартости 100 К. — П. Єві Червіньскій пропала книжочка каси ощадности на 1600 К.

† Померли. О. Леонард Купицкий, сьвященик ювилят, почесний радник митроп. Консисториї наділений крилошаньскими відзнаками, парох в Боратині підкаменецкого деканата, помер в 88 році житя а 63 сьвященьства. — Мик. Хомич, богослов II року упокоїв ся в домі своїх родичів в Перенильнках дня 18 с. м. — Михайло Юзьків торговельний практикант у Відни, помер в 18 році

— Хоч би порізали мене на кусні, не довідають ся від мене нї слова — думала собі дівчина, подібно, як шлюбувала вже перед нею не одна на прастарій італїяньскій земли.

Як щасливо жило ся їм в тім старім домі, що розпав ся тепер, нїби стрішене бурею пташине гніздо! Они справді чули над своїми головами захист его затишного даху, того дорогого старого, темного привітного дому з золотими листовками під стелею, з блїдими малюнками аль фреско на стінах, з високими, кованими дверми, крученими сходами і кусником города, що дрімав супокійно між високими, холодними мурами, порослими зеленим мохом, повоєм і лавром.

Лиш того, що був его сонцем і підвалиною, его владикою і паном, не було там — не вернути там єму нїколи! Вже нїколи не задзвонять его кроки по каміню в тихій улици. Єго усьміх нїколи більше не розсьвітить мрач ного слепліня сходів. Она нїколи вже не сяде під вікном, виглядати крізь зелїзні крати его приходу. Навіть хоч би він і утїк, хоч би і жив, туди єму більше не вернути. Она се добре знала і сей тягар був за тяжкий на її молоді літа. Она була ще малою дитиною а упала вже „maggior dolore“ Данта.

— Він же не зробив нічого злого — сказала она до одного старого знайомого, его приятеля, а свого хрестного батька.

— Він любив людий — сказав гірко старий вояк — Ґарібальдієць. — Нема другого зьвіра, так небалого на своїх добродіїв, так нікчемно зрадливого і так скорого забудька, як чоловік.

— Я знаю — сказала Пальма і їй видало ся, немов би она жила вже сотки літ і була стара, як мала церква сьв. Петра, а згадні ними випадки стали ся ще перед Христом.

Она сиділа одного літного ранку зі своїм батьком в городі під циприсом, як увійшла несподівано полиция і без всякого питаня схопила его, приложила до висків револьвери і закувала в кайдани. — В чім я провинив ся? — спитав він спокійно. Однак они відповіли лише проклонами, два їх витягнули его крізь задні дверці від города, відтрунувши дитину на бік, а инші перешукали весь дім, перетрясли бюрко, шафи і позабирали папери.

— Успокій ся, дитино; я за годину верну; се лиш помилка — сказав він. Відтак замкнули ся за ним двері і она лишила ся сама, а тимчасом уоружені посіпаки розбивали замки, перетрясали шуфляди, вибирали папери і листи і печатали їх.

Але він не вертав; нї за годину, нї за день, нї за тиждень, нї за місяць. Єго переведено в инше місто, в иншу провінцию, аби поставити его перед воєнний суд, і они не чули від него нічогісенько, лиш чули дещо про него з оповіданя, від приятелів і з поступової преси. Єї мама мала трохи гроший на чорну годину і з того жила; старий, почорнїлий дім належав до них. Мати попродала свої чудові перли, стару срібну посуду і инші дорогоцінности, аби заплатити адвокатам за его оборону. Але трибунал не позволяв таким вязням, як він, брати собі оборонців, крім визначеного на ту цїль жеребом войскового.

Нї Пальма, нї єї мати не богато тут розуміли. Они були як та серна з сернятком, що бачуть, як їх одинокого оборонцю, сернюка, роздерли пси далеко на поли; они стрижуть ухами, видивляють очи і блеють жалібно безпомічні і беззахистні.

Сусїди і приятелї не забували їх, се правда, але бояли ся показувати надто співчутя, аби не попасти ся самим у біду. Великий страх пішов був в тім часї по краю, в девятьдесять четвертім році сего віку. Всї мешканці Ґаляриате пересьвідчені були сьвято, що Леллїо Делябелля невинний і чистий, як лелїя. Єму закинули зраду, творенє тайного заговору, аґітацию підбурюваня одної суспільної кляси против другої, голошенє небезпечних наук. Їм страх було показувати співчутє для него або его родини, бо се значило стягнути на себе підозрінє, домові ревізиї або і вязницю.

Лихе правительство, то нїби отруя в крови народа; оно вялить сам стриж его устрою і робить героїв нікчемними страхополохами. Коли вам годі сісти в каварни за столом, аби недоторкнути ліктем шпіона, годі зробити кілька кроків, аби не почути за собою дзеленькоту шаблї, годі заговорити про першу лїпшу новину політичну аби не наразити ся на те, що рука детектива схопить вас за ковнїр, ви тратите власть над собою і як каже Жорж Даріян, стаєте ся не боязливим, але нікчемним страхополохом.

Коли мати сказала в присутности Пальми, що не були би діждали ся того смутку і нужди, як би він був лиш більше дбав за власне добро, пильнував більше свого дїла і не мішав ся до державних непорядків і недолї простого люду, здавало ся, що в очах Пальми загоріла вся її палка дума. Єї очи говорили без слів: „Ти его жінка, а я его донька; ми належимо до него; не вжеж годі нам бути бодай достойними его?“

Бідна Сільвія зітхнула і замовкла. Она не сьміла сказати того, що думала: „І що доброго зробив він своїми бесїдами і своїм альтруїзмом! Не завів его вплив инших молодих людий на вгнаня або в тюрму? Не ридало за ними більше жінок, як она? І що помогли его стараня? Адже его прихильники пішли у розтїч нїби стадо овець! Хто заховав ся безпечно, а хто пішов просто під ніж. Що він тут в силї змінити? Яка єму надгорода за їх сирітські сльози, звихнену долю, зломане серце?“ Она любила его горячо, але мала гіркий жаль до него за удар, який він споводив на їх щастє.

(Дальше буде).

житя переїханий самоїздом. — О. Іван Мудрак, парох в Губичах, дрогобицкого деканата, надїлений крилошаньскими відзнаками, упокоїв ся дня 15 с. м. у Львові в 74 р. житя, а в 48 р. сьвященьства. — О. Ник. Ясеницкий, парох в Попелях, дрогобицкого деканата, упокоїв ся дня 17 с. м. в 62 р. житя, а в 27 р. сьвященьства.

— **„Будучність“** товариство для промислу і продажи паперових виробів, стоваришене зареєстроване в обмеженою порукою в Тернополи вже вписано в реєстрі заробкових і господарских стоваришень при тамошнїм ц. к. окружнїм судї рішенем з дня 2 падолиста с. р. ч. фірм. 1619/10 і незабаром розпочинає свою дїяльність. На першім засїданю надзираючої ради сего стоваришеня крім обговореня справ формальної натури, порішено ввійти в переговори з п. Евгеном Білиньским зі Збаража в справі купленя від него фабрики туток і паперців на власність стоваришеня і обговорено умови, на яких п. Білиньский мігби сю фабрику відпродати, а товариство закупити. Управу стоваришеня становлять пп.: Іван Боднар, проф. учит. сем. в Тернополи, Кость Редчук, нар. учитель і Евген Білиньский, властитель фабрики і медоситнї, оба в Збаражи. Предсїдателем надзираючої ради є п. др. Ізидор Голубович, краєвий адвокат в Тернополи. Маємо надію, що наша суспільність горячо підопре се одиноке в своїм роді стоваришенє, приступаючи громадно в члени, а пізнїйше, купуючи паперові вироби, які продуковати муть фабрики сего стоваришеня. Памятаймо, що промисл і торговля є сильними підоймами всякого добробуту і культури!

— **Процес Трудновский-Рибак.** В Кракові веде ся вже другий день розправа против Трудновского, з фаху шлюсаря, приналежного до Варшави, котрий застрілив на улици урядника польского товариства „Szkoły Ludowej“ Станислава Рибака, уважаючи его за тайного аґента росийскої полїциї. Акт обжалованя так представляє сю сумну подію:

Дня 8 серпня с. р. около 1 год. по полудни вийшов з льокалю товариства „Szkoły Ludowej“ Станислав Рибак, котрий занятий був в центральнім складї тогож товариства яко манїпулянт і пішов повільним кроком в сторону Ринку а відтак завернув на Марийску площу. В ту саму сторону за Рибаком ішла панна Цецилїя Ґрохалївна, котрій Рибак видав ся якимсь єї знакомим і она хотячи переконати ся, чекала через хвилю, чи він не оглянe ся. Коло каменицї званої „Пралатівкою“ висунув ся несподївано з поза Ґрохалївної обжалований Станислав Трудновский, підійшов з лївої сторони до Рибака і стрілив до него з бравнінґа, зміривши в потилицю.

По вистрілї Рибак повалив ся на землю а Трудновский нахилив ся над него і стрілив ще два рази в голову. На гук вистрілів зачали збігати ся прохожі. Трудновский сховав тодї револьвер і пустив ся скорим кроком в сторону ул. Шпитальної. До людий, котрі пустились за ним і хотїли его зловити, говорив: Прошу мене не ловити, бо я убив шпигуна. Его однак зловили, відобрали бравнінґ і відставили на полїцию.

На полїциї зізнав Трудновский, що єсть сином робітника зелїзничого родом з Прус, але виховував ся у Варшаві при родичах. До публичної школи не ходив а приватно научив ся ледви трохи читати і писати; з фаху єсть шлюсаром і від падолиста 1905 р. належав до польскої орґанїзациї „Народної Союза робітничого“. В партиї називали его „Іскра“. З кінцем 1909 р. арештували его за належанє до згаданої орґанїзациї. У вязници пересидів 3 місяцї а коли єму не могли доказати нїякої провини, то лиш видалили з царства польского яко пруского підданого і відставили до пруської границї. В Прусах побув Трудновский лиш дуже коротко і вже з кінцем марта с. р. приїхав до Кракова. Тут не займав ся нїякою роботою; жив то з позичуваних гроший то з того, що єму старі родичі посилали.

Спільником Трудновского був після акту обжалованя Михайло Садовский, другий обжалований, котрий походить також з Варшави. І того арештовано у Варшаві за належанє до згаданого союза і він сидїв у вязници через кілька недїль разом з Трудновским. По увільненю з вязницї приїхав він до Кракова, мешкав через кілька днів у Трудновского, не мав нїякого занятя, ходив часто з Трудновским на прохід і удержував ся, як каже, з тих 300 рублів, які дістав за свою реальність в царстві польскім, яку продав.

Телеґрами.

Відень 24 падолиста. На початку нинїшного засїданя палати послів президент присьвятив згадку помершим послам, між иншими і пос. Ґаблеви, на котрого місце прийшов его заступник пос. Цегельский, котрий зложив посольске приреченє. По відчитаню впливів забрав голос мінїстер скарбу Білїньский і виголосив експозе о буджетї.

Відень 24 падолиста. Наглячі внесеня згосили між иншими пос. Дамм, в справі поборюваня зарази пискової і пос. Брайтер в справі надаваня концесий шинкарских.

Льондон 24 падолиста. Часописи доносять, що наспіла тут приватна депеша, що залоги кількох воєнних кораблїв бразилїйских збунтували ся і що збомбардували Ріо де Жанейро.

Льондон 24 падолиста. „Times“ доносить, що бразилїйске посольство увіряє, що рух в Ріо де Жанейро не має характеру полїтичного, а лиш залога одного корабля воєнного збунтувала ся против офіцирів.

Ню-Йорк 24 падолиста. Мехікапьске правительство здобуло назад всї міста, котрі дістали ся були в руки ворохобників.

Курс львівский.

Дня 23-го падолиста 1910.		Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 вр.		680·—	688·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.		450·—	460·—
Зелїз. Львів-Червів.-Яси		551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку		530·—	540·—
II. Листи заставні за 100 вр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов.		109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.		99 —	99 70
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.		99 30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.		93 50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.		96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.		95·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		92·30	93·—
III. Облїґи за 100 вр.			
Пропінацийні галицкі		97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%		99 30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.		92·40	93·10
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К		89·50	90·20
„ м. Львова 4% по 200 К		92·30	93·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		112·—	120·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	67 50	71·50
Угорскі черв. хреста		44·25	48·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.		66·—	72·—
Базилїка 10 К		31·—	35·—
Йошів 4 К		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·36	11·48
Рубель паперовий		2·53	2·54
100 марок нїмецких		117·40	117·80
Доляр американьский		4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, **9·35**, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·50 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).